

Évközi 30. vasárnap - 2012. október 28.

A mocsárban vidám és békés volt a varangyos békacsalád élete. A békamama naponta többször is becéző szavakkal dicsérgette kisfiát, a föld legszebb gyermekének nevezte, simogatta. A békagyerek a világ legjobb anyukájának titulálta a mamáját, boldogan viszonzta öleléseit. A varangyos béka család feje, az apabéka pedig elégedetten mosolyogva legeltette szemét a családján, s nem volt nála boldogabb teremtmény a mocsárban. Gyönyörűnek találta az otthonukat. Egy nap azonban hangos vihorászás, fecserészsé verte fel a békés pocsolya csendjét. Egy kiránduló lánycsapat hajtogatta félre a mocsarat rejtő nád és sás-kötegeket. Amikor megpillantották a hínáros, békalencsés kis vízfelületet, fintorogva húzták fel az orrukat. „Milyen büdös, mint valami trágyadomb!” „Pfúj, de koszos! Ocsmány egy hely!” „Ráadásul azok a förtelmes varangyok! Ki látott már ilyen ronda teremtményeket! Mindjárt elhányom magam!” „Főleg az a kicsi, milyen ragyás és csúnya! Rá se bírok nézni! Menjünk innen!” Ilyen megjegyzések röpködtek a levegőben. A varangyos békák azt se tudták, hova bújjanak szégyenükben. A békamama és a békapapa beugrottak a sás közé, a kisbéka pedig egy lapulevél alá gubbasztott, s bánatosan vartyogott. A kis mocsárból örökre kiveszett a vidámság.

A mai evangéliumban a főszereplők a gyógyulást kérő vak és a gyógyító Jézus. Sokszor és sokat beszéltünk már a vak hitéről, állhatatos imádságáról. Beszéltünk Jézus irgalmas szeretetéről, amellyel lehajolt a betegekhez, szenvedőkhöz. Csodatévő képességéről, isteni hatalmáról, amellyel lehetetlen helyzetekben is segíteni tudott és tud ma is. Azonban én ma a mellékszereplőkről, a statisztákról szeretnék szólni, a körülálló, kísérő vagy báméskodó emberekről, akikről talán kevés szó esik, pedig egyáltalán nem elhanyagolható a szerepük sem ebben az evangéliumi jelenetben, sem máshol a Biblia történeteiben. Gyakran előfordul ugyanis, hogy mi is úgy vagyunk jelen egy eseménysorban, egy beszélgetésben, hogy nem mi vagyunk a főszereplők, nem rólunk szól a beszélgetés fő vonulata. Mégsem jelentéktelen azonban a hozzáállásunk, a hozzászólásunk. Sőt! A vak Bartimeus meggyógyításának jelenetében azok a „statiszták” jelennek meg először, akik csitítgatják, leintik a gyógyulást kérő vakot. Megpróbálják lebeszélni arról, hogy Jézus után kiáltozzon. Nem tudjuk, miért teszik. Talán többféle okuk is lehet rá. Egyesek úgy gondolhatták, hogy Jézusnak, aki éppen elhagyni készül Jerikót, másfelé van fontos, sürgős dolga. Kisebb gondja is nagyobb annál, minthogy most ezzel a vakkal foglalkozzon. Már elhaladt mellette, bizonyára nem akarja meghallgatni, nem akarja, hogy akadályozza bárki vagy bármi is az útjában. Lehettek olyanok is, akik még nem voltak tanúi Jézus korábbi csodatételeinek, s talán képtelennek tartották Jézust ilyen cselekedetre. Azért egy vakon születettet meggyógyítani ... nos erre még ez a Jézus sem lehet képes, bármit is pletykálnak róla az emberek. Azonban a vakot leinteni, elhallgattatni akarók között olyanok lehettek legtöbben, akik nem tartották őt méltónak arra, hogy Jézus akár csak egy pillantást is vessen rá. A korabeli zsidó vallási felfogás szerint ugyanis aki ilyen súlyos, gyógyíthatatlan betegségben szenved, az valamilyen ocsmány bűne miatt érdemelte ki ezt a sorsot. Vagy ha így született, akkor esetleg a szülei követtel el súlyos bűnt, amivel kivívták Isten haragját. Nem véletlen, hogy a mai jelenet részletesebb, jánosi leírásában maguk az apostolok is felteszik Jézusnak a kérdést: „Mester, ki vétkezett? Ez, vagy a szülei, hogy vakon született?” Igen, a súlyos betegeket a társadalom jórészt kirekesztette magából, mert erkölcsileg felelősnek tartották őket kétségbeesítő állapotukért. Ezért találja bosszantónak a kísérők és báméskodók nagy része a vakon született Bartimeus kitartó kiáltozását, levakarhatatlan gyógyulni akarását. A megvetés, a lekezelő irtózat nyilvánul meg

az elhallgattatni akarásában. Ha a vak ember megijed tőlük, ha elhiszi nekik, hogy ő valóban méltatlan a gyógyulásra, Jézus figyelmére, hogy őt Isten jogosan bünteti és nem akar rajta segíteni, akkor a történet itt és így be is fejeződött volna. A vak azonban tovább kiáltozik, nem hagyja magát lecsendesíteni, félrelökni. Jézus pedig meghallja a könyörgő szót, s oda is figyel rá. Nem tartja bűnösebbnek a vakot a többi embernél, s nyilvánvalóvá teszi hallgatói előtt is, hogy nem a saját vagy szülei bűnei miatt kell szenvednie. Isten dicsőségének kell megnyilvánulnia rajta, jelenti ki, s elhatározza, hogy megnyitja a szemét. Azonban nem ő maga lép oda hozzá, nem kerül azonnal közvetlen kontaktusba Bartimeussal, hanem szokatlan módon más közvetítőket kér fel. „Hívjátok ide!” – mondja a körülállóknak. És íme, itt lép elő a statiszták második, valószínűleg kisebb csoportja. Talán csak egyetlen ember. Az, aki így szól a vakhoz: „Bátorság! Gyere, téged hív!” E nélkül az ember nélkül, bátorító, biztató szava nélkül Bartimeus talán haláláig vak marad. Ennek az egyetlen embernek, vagy esetleg néhány más, jóindulatú és együtt érző embernek a szavai, gesztusai messze lekörözik súlyukban, hatásukban a lenéző, csittító, elhallgattatni akaró emberek szavait és gesztusait. Ezeknek az embereknek – noha látszólag teljesen jelentéktelen, amit tettek – óriási szerepük van abban, hogy Bartimeus élete gyökeresen megváltozott, hogy elnyerhette a látás ajándékát.

A mai evangélium arra tanít bennünket, hogy nagyon nem mindegy, hogyan tekintünk embertársainkra. Ha csak néhány perc, néhány szó erejéig vagyunk is jelen egy-egy helyzetben, miről árulkodnak ezek a szavak. Nagyon nem mindegy, mit nézünk ki egy-egy emberből, mire tartjuk képesnek, hogyan beszélünk róla. Megvetően, lenézően, a hibákat, gyengeségeket meglátva és felnagyítva, vagy pedig bizalommal, szeretettel, jót akarva és segítő módon. Mindenkinek szüksége van mások bizalmára, bátorítására, szerető támogatására, hogy a benne rejlő jót mindinkább kibontakoztassa, hibáit leküzdje, céljait kitartóan kövesse, elérje. Ha ehelyett lenéző, derogáló megjegyzéseket kap, bizalmatlanságot és rosszindulatú gáncoskodást tapasztal, az súlyosan visszahúzhatja, elbizonytalaníthatja az embert. Természetesen azok hozzáállása, segítő vagy hátráltató megnyilvánulása a legjelentősebb, akik legtöbbször ott vannak egy-egy ember életében, akik a legközelebbi hozzátartozói vagy iskolatársai, munkatársai. Azonban – ahogy a mai evangéliumban láttuk – egyetlen találkozás, egyetlen párbeszéd is lehet rendkívül fontos, hosszú távon építő vagy romboló hatású. Ezért Isten segítségével kövessük a vak Bartimeust biztató, bátorító statiszták példáját, figyeljünk oda arra, hogy lehetőleg minden helyzetben szeretettel, bizalommal, segítő szándékkal forduljunk embertársaink felé!